

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobkyne: **Ing. L. L.**, bytom P., *právne zastúpenej JUDr. D. S., advokátom AK P., so sídlom v K.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne **Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove**), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-78/KDI-BCP-2012 zo dňa 10. mája 2012, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 4S/29/2012-30 zo dňa 07. februára 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 4S/29/2012-30 zo dňa 07. februára 2013 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. KRP-P-78/KDI-BCP-2012 zo dňa 10. mája 2012 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na nové konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** do 10 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni k rukám jej právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 135,76 eura a náhradu iných trov konania vo výške 68 eur.

O d ô v o d n e n i e:

I

Predmet konania

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 07.02.2013 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. p. KRP-P-78/KDI-BCP-2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu č. p. ORP-P-1476/ODI2-2012 zo dňa 28.02.2012 o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustila tým, že nerešpektovala pokyn vyplývajúci z dopravnej značky „Stoj, daj prednosť v jazde!“, čím porušila pravidlá cestnej premávky závažným spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“). Podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch uložil žalobkyni pokutu vo výške 60,- eur a zároveň ju zaviazal nahradiť trovy konania vo výške 16,- eur.

Náhradu trov konania krajský súd účastníkom nepriznal.

Krajský súd konštatoval, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj správne posúdili, preto bolo napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného v súlade so zákonom.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že zo správy o výsledku objasňovania priestupku jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa dňa 09.12.2011 v čase o 08:38 hod. na križovatke ulíc Dostojevského - Východná v Prešove porušila ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke, pretože nerešpektovala pokyn vyplývajúci z dopravného značenia P2 „Stoj, daj prednosť v jazde!“, ale križovatkou prešla bez zastavenia vozidla. Žalobkyňa, aj keď do správy o výsledku objasňovania priestupku uviedla, že sa nedopustila žiadneho priestupku, v čase dokumentovania priestupku až do rozhodnutia žalovaného svoje tvrdenie ničím nepreukázala. Argumentácie žalobkyne, že dôkazy, na ktoré poukazujú správne orgány boli nepostačujúce na preukázanie, že sa skutku dopustila, označil krajský súd

ako účelovú obranu. Krajský súd považoval rozhodnutie žalovaného za vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, logicky vyhodnoteného a riadne právne posúdeného.

Krajský súd ďalej uviedol, že v danej veci stáli proti sebe dve verzie skutkového stavu. Podľa verzie policajtov žalobkyňa nezastavila na značke „Stoj, daj prednosť v jazde!“. Podľa verzie žalobkyne táto na uvedenej dopravnej značke zastavila. Postih žalobkyne za priestupok bol na základe správy z objasňovania priestupku a úradného záznamu hliadky PZ na základe ich zmyslového vnemu. Krajský súd konštatoval, že nemal dôvod pochybovať o pravdivosti tvrdení policajtov dokumentujúcich daný priestupok, lebo - na rozdiel od žalobkyne - táto nemalo na veci a jej výsledku žiaden záujem. Vykonávali len svoju služobnú povinnosť, pri ktorej boli viazaní prísahou boli povinní dbať, aby prípadný zásah do práv a slobôd osôb, ktorým by v súvislosti s ich činnosťou mohla vzniknúť ujma, neprekročil mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu sledovaného služobným zákrokom alebo výkonom v postupe policajtov krajský súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by tieto zásady prekročili. Krajský súd vyslovil názor, že ak by pripustil, že na preukázanie priestupku nepostačuje zmyslový vnem policajtov vykonávajúcich kontrolu dodržiavania pravidiel cestnej premávky, znamenalo by to, že policajné zložky, ktoré nie sú vybavené technickým zariadením, nemôžu priestupcov za spáchanie priestupku postihovať, ak nevedia spáchanie priestupku preukázať iným spôsobom.

Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

II

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobkyne

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie žalobkyňa a domáhala sa jeho zmeny a zrušenia rozhodnutia žalovaného.

Žalobkyňa poukázala na to, že pri vykonanej kontrole dňa 09.12.2011 uviedla, že si nebola vedomá spáchania dopravného priestupku, a že v uvedený deň zastavila osobné motorové vozidlo v súlade s dopravnou značkou „Stoj, daj prednosť v jazde!“. Na tejto verzii trvala aj pri ústnom pojednávaní priestupku dňa 28.02.2012 a v odpore voči rozkazu o uložení sankcie za priestupok, ktorému nevyhovelo Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove a následne v odvolacom konaní ani Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove.

Na svojom tvrdení trvala aj v žalobe proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa § 247 a nasl. OSP, napriek tomu mal každý jeden z týchto orgánov verejnej moci za to, že skutočný stav veci bol dostatočne zistený.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa žalobkyňa nepovažovala za správne, pretože žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, keď vykonaným dokazovaním neodstránil existujúce pochybnosti o vine. Poukázala na **povinnosť správneho orgánu vyplývajúcu z ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstarat' potrebné doklady pre rozhodnutie.**

Vyjadрила názor, že len samotná skutočnosť, že policajná hliadka by žalobkyňu bezdôvodne nezastavovala, nekontrolovala a nevypísala príslušnú správu, a tým ju bezdôvodne obvinila zo spáchania priestupku, pokiaľ by jednoznačne nebola presvedčená, že žalobkyňa sa ho nedopustila, nemôže postačovať ako argument voči námietke nedostatočného zistenia skutočného stavu. Takisto to podľa nej nie je dôvod nepochybovať o vierohodnosti spísanej správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky alebo o zmyslových vnemoch policajtov. Správnym orgánom vyčítala, že policajti práp. R. G. a nstržm. T. Ž. neboli v priestupkovom konaní vypočutí, rovnako neboli vykonané ďalšie dôkazy, nevzala sa do úvahy vzájomná vzdialenosť a postavenie vozidla žalobkyne, vozidla idúceho pred vozidlom žalobkyne a policajného vozidla alebo postavenie stĺpikov medzi oknami každého z vozidiel. Tvrdila, že práve vzhľadom k absencii ďalšieho dokazovania nemohlo byť riadne preukázané, či aspoň jeden z policajtov skutočne v rozhodný moment videl, že žalobkyňa vôbec nerešpektovala pokyn vyplývajúci z dopravného značenia P2 „Stoj, daj prednosť v jazde!“. Z uvedeného teda vyplýva porušenie zákonnej povinnosti žalovaného zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstarat' potrebné doklady pre rozhodnutie. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa uviedla, že i samotný žalovaný vo svojom vyjadrení k jej žalobe navrhol súdu prvého stupňa predvolať a vypočuť členov hliadky PMJ KZ PZ v Prešove, ktorí zistili a dokumentovali jej údajný priestupok – čím žalovaný podľa žalobkyne de facto pripustil, že stav veci nebol zistený presne a úplne a teda že došlo k porušeniu jeho zákonnej povinnosti.

Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa citovala z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v ČR:

„...Nutným předpokladem k dosažení takového důkazního standartu je, aby některý z policistů něco takového vůbec vidět mohl. To předpokládá, že oba policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu stěžovatele, vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných a špatně průhledných částí (sloupků mezi okny každého z vozidel, údajných neprůhledných skel za kabinou vozidla stěžovatele apod.), že mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že stěžovatel se přestupku dopustil...“ rozsudok Nejvyššího správního soudu České republiky sp. zn. 7As/83/2010 zo dňa 17.06.2011.

„...V přeni o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzi skutkového děje. Existuje pochybnost, t j. ne docela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo)...” rozsudok sp. zn. 7As/83/2010.

Poukázala tiež na názor prevládajúci v českom správnom súdnictve, s ktorým sa stotožňuje, o tom, že samotný záznam možno použiť ako dôkazný prostriedok len v obmedzenom rozsahu (konkrétne Nejvyšší správní soud ČR v rozhodnutí sp. zn. 1As/96/2009-115 publikovanom pod č. 1856/2009 v Sbírkce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1As/16/2007-106 publikované na www.nssoud.cz).

Žalobkyňa krajskému súdu vytýkala, že sa opomenul vysporiadať s jej žalobným tvrdením o tom, že skutkový stav nebol zistený dostatočným spôsobom ale len konštatoval, bez akéhokoľvek zdôvodnenia, že nemal dôvod pochybovať o správnosti úradného záznamu spísaného na základe zmyslového vnímania príslušníkov PZ. Vychádzal teda z prezumpcie správnosti úradného záznamu zo dňa 09.12.2011, hoci táto správa obsahuje len veľmi všeobecný popis skutku bez toho, aby akokoľvek negovala jej skutkové tvrdenia a tým teda neboli odstránené dôvodné pochybnosti o spáchaní skutku. Nezdôvodnil, prečo považoval za vierohodné tvrdenia policajtov a nesúhlasila s tým, že vierohodnosť a pravdivosť výpovedí policajtov je daná už samotnou skutočnosťou, že ide o policajtov.

III

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a v plnej miere sa s ním stotožňuje. K obsahu podaného odvolania pritom zastáva nemenné stanovisko a zároveň trvá na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojom rozhodnutí o odvolaní zo dňa 10.05.2012, ako aj vo vyjadrení k žalobe.

IV

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch, pretože svojím konaním porušila ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke tým, že ako vodič vozidla nerešpektovala pokyn vyplývajúci z dopravného značenia „P2 - Stoj, daj prednosť vjazde“, ale križovatkou ulíc Dostojevského - Východná v Prešove prešla bez zastavenia vozidla. Týmto konaním porušila pravidlá cestnej premávky závažným spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. g/ zákona o cestnej premávke, kde sa za takéto porušenie považuje prejazd cez križovátku na signál STOJ! dávaný policajtom alebo inou oprávnenou osobou, alebo vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia. Následne na to bola hliadkou PMJ KR PZ Prešov zastavená a kontrolovaná. Podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch bola žalobkyňi uložená pokuta vo výške 60,- eur.

Prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že príslušníci PMJ KR PZ v Prešove by menovanú bezdôvodne nezastavili, nekontrolovali a následne nevypísali príslušnú správu, pokiaľ by jednoznačne neboli presvedčení, že dňa 09.12.2011 o 08:38 hod. na križovatke ulíc Dostojevského - Východná v meste Prešov ako vodička motorového vozidla zn. VW Passat, EČ, nerešpektovala pokyn vyplývajúci z dopravného značenia „P2 - Stoj, daj prednosť v jazde!“, ale križovatkou prešla bez zastavenia vozidla. Policajti, ktorí zistili a dokumentovali priestupok, nemali žiaden pomer k veci ani k samotnej obvinenej, preto správny orgán nemal žiaden dôvod pochybovať o vierohodnosti spísanej správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Poukázal na § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, a na to, že policajt pri vykonávaní služobnej činnosti je viazaný prisahou, riadi sa Ústavou SR zákonmi a

ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a dbá na česť, vážnosť a dôstojnosť kontrolovanej osoby a svoju vlastnú a je povinný nepripustiť, aby v súvislosti s touto činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma. Poukázal tiež na povinnosť policajta podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, kde policajt v službe je povinný v medziach toho zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, alebo ak je dôvodné podozrenie z ich páchania, pričom túto povinnosť má policajt bez ohľadu na to, či používa na odhaľovanie a dokumentovanie týchto skutkov nejaké technické prostriedky, alebo je to možné vykonať bez použitia technických prostriedkov len zmyslovým vnímaním policajtov bez ohľadu na to, či by išlo o protiprávne konanie proti majetku, životu a zdraviu, bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky alebo iným verejným záujmom. Pre konkrétnych policajtov by následky úmyselného protiprávneho konania pri plnení služobných úloh predstavovali neporovnateľne závažnejšie dôsledky, ako odhalenie priestupku a jeho páchatel'a. Uvedeným konaním by sa policajti vystavili možnosti trestného stíhania pre zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, a to len z dôvodu aby zistili a objasnili priestupok obvinenej zákonnými prostriedkami, t. j. spracovaním správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Konštatoval, že nepochyboval o správnosti postupu a pravdivosti tvrdení policajtov PMJ KR PZ Prešov.

Pri uložení sankcie - pokuty vo výške 60,- eur, prihliadol prvostupňový správny orgán na poľahčujúcu okolnosť, že vodička nemala záznam v karte vodiča o tom, že by bola postihnutá za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v posledných dvoch rokoch. Z uvedených dôvodov správny orgán určil druh a výmeru uloženej sankcie v zmysle platnej právnej úpravy, kde za tento priestupok možno uložiť ako sankciu - pokutu vo výške od 60 Eur do 300 Eur a zákaz činnosti vedenia motorového vozidla na dobu do dvoch rokov. Vzhľadom na uvedené okolnosti, správny orgán obvinenej neuložil sankciu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, ale uložil len pokutu vo výmere dolnej hranice sadzby ustanovenej zákonom.

V

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný na odvolanie žalobkyne prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil s odôvodnením, že preskúmaním spisového materiálu a dôkazov v ňom zhromaždených nadobudol presvedčenie, že Ing. L. L. spáchala daný skutok tak, že ako vodička vozidla

neuposlúchla pokyn vyplývajúci z dopravnej značky. **Spáchanie uvedeného priestupku bolo potvrdené správou o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ako aj úradným záznamom hliadky PZ, ktorá zistila a dokumentovala daný priestupok.** K namietanému nedostatočnému preukázaniu jej viny uviedol, že policajná hliadka by menovanú bezdôvodne nezastavovala, nekontrolovala a nevypísala príslušnú správu, a tým ju bezdôvodne obvinila zo spáchania priestupku, pokiaľ by jednoznačne nebola presvedčená, že vodička svojím konaním porušila § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke. Policajti, ktorí zistili a dokumentovali priestupok, nemali žiaden pomer k veci ani k samotnej obvinenej vodičke. Žalovaný nemal žiaden dôvod pochybovať o vierohodnosti spísanej správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a ich výpovedí a taktiež nemá žiaden dôvod spochybňovať zmyslové vnemy policajtov a nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by chceli obvinenej akokoľvek poškodiť. Rovnako nevidel ani dôvod, prečo by si príslušníci PZ svoju činnosť a následné svoje výpovede vymysleli, resp. skreslili len preto, aby dovedy im neznámeho človeka označili za vodiča vozidla, ktorý sa dopustil priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Argumentoval zhodne s prvostupňovým správnym orgánom, keď poukázal na povinnosti policajtov pri vykonávaní služobnej činnosti uvedené v ust. § 8 ods. 1 zákona o policajnom zbore a ďalej uviedol, že policajti v úradnom zázname spresnili a potvrdili skutočnosti zistené a zadokumentované na mieste priestupku a zapísané v správe o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Poukázal tiež na ust. či. 2 ods. č. 2 II. dielu Prílohy č. 1 vyhlášky č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke, podľa ktorého značka č. P2 „Stoj, daj prednosť vjazde!“ ukladá vodičovi povinnosť zastaviť vozidlo a dať prednosť v jazde; vodič je povinný zastaviť vozidlo na takom mieste, odkiaľ má na križovatku náležitý rozhľad. Značka označuje vedľajšiu cestu pred križovatku s hlavnou cestou, a to najmä v prípadoch, keď križovatka nie je dostatočne prehľadná. Uvedené ustanovenie uvádza teda výslovný príkaz pre vodiča vozidla, a to okrem iného zastaviť vozidlo.

Uviedol, že zastáva názor, že preukázanie spáchania skutku obvineným je možné a prípustné aj bez preukázania záznamom technického zariadenia, t. j. bez zdokumentovania priebehu spáchania priestupku obvineným prostredníctvom technického zariadenia. Skutok spáchaný žalobkyňou považoval, aj napriek absencii fotodokumentácie, resp. videozáznamu, za riadne zadokumentovaný a preukázaný. Dodal, že nerešpektovanie pokynu vyplývajúceho

z dopravnej značky č. P2 je pozorovaním postrehnuteľná činnosť a preto príslušníci PZ nepochybné mohli uvedenú činnosť pozorovať, resp. vnímať. Ďalej poukázal na to, že k preukázaniu viny nie je potrebné priznanie si viny obvinenou.

Preskúmal aj postup prvostupňového správneho orgánu pri určení druhu sankcie a jej výmery a dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán pri určovaní druhu a výšky sankcie prihliadal na závažnosť priestupku, ktorá je vo svojej podstate vyjadrená v zákone, najmä na spôsob a okolnosti jeho spáchania, na jeho následky, na mieru zavinenia, ako aj na spoločenskú nebezpečnosť – že žalobkyňa neuposlúchla pokyn vyplývajúci z dopravnej značky, pričom ku skutku došlo v meste Prešov na križovatke ulíc Dostojevského a Východnej v ranných hodinách. Prvostupňový správny orgán prihliadal aj na evidenčnú kartu vodičky, z ktorej vyplynulo, že žalobkyňa nemala v období posledných dvoch rokov záznam o porušení pravidiel cestnej premávky.

VII

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „OSP“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s OSP podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 OSP) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania bolo dôvodné a preto rozsudok súdu prvého stupňa z nižšie uvedených dôvodov zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10.09.2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného o zamietnutí odvolania žalobkyne a potvrdení rozhodnutia ORPZ, ODI Prešov, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch, pretože nerešpektovala dopravné značenie „Stop, daj prednosť v jazde!“ a križovatku prešla bez zastavenia vozidla.

Žalobkyňa namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu tvrdiac, že na križovatke zastavila, nakoľko pred ňou bolo vozidlo, ktoré spomalilo a vytýkala správnym orgánom, že nevykonali navrhované dôkazy a bez odstránenia všetkých pochybností sa priklonili k verzii tvrdenej členmi hliadky, pričom jej verziu nepovažovali za pravdivú.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že miesto, kde sa mala žalobkyňa dopustiť priestupku kladeného jej za vinu, sa nachádzalo v meste Prešov na križovatke ulíc Dostojevského – Východná a križovatka je značená dopravným značením č. P2 „Stoj, daj prednosť v jazde!“.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky dopustí ten, kto sa iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a/ až i/ dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

V zmysle § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. j/ možno uložiť pokutu od 60,- eur do 300,- eur a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Podľa § 77 zákona o priestupkoch výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti o uložení ochranného opatrenia o nároku na náhradu škody a o trovách konania.

Podľa § 137 ods. 2 písm. g/ ZCP porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je prejazd cez križovatku na signál STOJ! dávaný policajtom alebo inou oprávnenou osobou, alebo vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 51 zákona o priestupkoch ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1 zákona Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Zo skutkových zistení vyplýva, že žalobkyňa od počiatku tvrdila, že vozidlo na križovatke pred značkou „Stoj, daj prednosť v jazde!“ zastavila, no dvaja príslušníci PZ práp. R. G. a nstržm. T. Ž. tvrdili opak, na základe čoho bola žalobkyňa uznaná vinnou. Iné dôkazné prostriedky ako napr. svedecké výpovede, či videozáznam a pod. v danej veci neboli predložené. Žalobkyňa sa pritom domáhala jednak výsluchu vyššie menovaných policajtov ako aj vykonania ďalších dôkazov (nevzala sa do úvahy vzájomná vzdialenosť a postavenie

vozidla žalobkyne, vozidla idúceho pred vozidlom žalobkyne a policajného vozidla alebo postavenie stĺpikov medzi oknami každého z vozidiel), ktoré správny orgán nevykonal a tak je zrejmé, že správne orgány, ktorým dal za pravdu aj krajský súd, uprednostnili tvrdenia policajtov uvedené v úradnom zázname a správu o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, hoci žalobkyňa od počiatku tvrdila opak (uviedla to i do záznamu).

Je nepochybné, že správny orgán má v konaní postupovať tak, aby zistil skutkový stav čo najúplnejšie a tak, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti. I keď tvrdenia príslušníkov hliadky PZ majú značnú vypovedaciu hodnotu (už aj s poukazom na skutočnosť, že policajti dokumentujúci priestupok nemajú na veci a jej výsledku žiadny záujem a vykonávajú len svoju služobnú povinnosť, pri ktorej sú viazaní prísahou a sú povinní dbať, aby prípadný zásah do práv a slobôd osôb, ktorým by v súvislosti s ich činnosťou mohla vzniknúť ujma a neprekročili mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu sledovaného služobným zákrokom alebo výkonom), jeho existencia neznamena, že v prípade spochybnenia iným dôkazom alebo dôkazmi, by správny orgán mal rezignovať na získanie akýchkoľvek iných dôkazov, ktorých vykonanie by sa vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci javilo byť vhodné, a ktoré si môže pri vynaložení primeraného úsilia zaobstarat'.

Pohyb, rýchlosť, rôzne variácie pohybu až po zastavenie, t. j. stav nehybnosti sú technicky zaznamenateľné a merateľné veličiny (pričom rozdiel medzi nimi je často veľmi malý, niekedy sotva postrehnuteľný) a ich vnímanie ľudskými zmyslami a následné sprostredkovanie nepochybne podlieha subjektívnemu hodnoteniu. To, čo niekto považuje za rýchle sa inému môže zdať pomalé, obdobne to môže byť pri vnímaní minimálneho pohybu a stavu nehybnosti. Preto sprostredkovanie takto vytvoreného hodnotiaceho úsudku samého o sebe nepredstavuje nepochybniteľný dôkaz o skutočnosti, najmä nie taký, ktorý by bolo možné spätne verifikovať.

Vzhľadom na to, že v predmetnej veci teda existujú rôzne verzie skutkového stavu, nemožno hovoriť o jeho objasnení bez pochybností a v takom prípade je konštatovanie zodpovednosti žalobkyne za konanie vykazujúce znaky priestupku (nerešpektovaním pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky „Stoj, daj prednosť v jazde“ nepresvedčivé a predčasné.

Rozhodnutie správneho orgánu preto nebolo možné považovať za súladné so zákonom a bolo ho potrebné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

V prípade, že sa správnym orgánom nepodarí preukázať spáchanie skutku žalobkyňou tak, aby ďalšie pochybnosti o jeho priebehu nepretrvávali, bude nevyhnutné zastaviť priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP, a to tak, že v konaní úspešnej žalobkyni ich náhradu priznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal žalobkyni v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl.“) náhradu trov konania v celkovej výške 203,76 €. Náhrada trov konania pozostáva z trov právneho zastúpenia vo výške 135,76 € a iných trov konania vo výške 68,- €.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za 2 úkony právnej služby a k nim prislúchajúce režijné paušály:

1. Prevzatie a príprava zastupovania 60,07 € + režijný paušál 7,81 €, t. j. spolu 67,88 €
 2. Podanie odvolania 60,07 € + režijný paušál 7,81 €, t. j. spolu 67,88 €
- Spolu: 135,76 €

Iné trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu 33,- € a odvolanie 35,- €, spolu 68,- €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobkyni náhradu trov konania za úkony právnej služby vo výške 130,17 €, ako si ich vyčísliť, vzhľadom na to, že v tomto konaní ide o preskúvanie rozhodnutia o priestupku a podľa § 11 ods. 4 vyhl. vo veciach preskúvania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu, čo je v roku 2013 suma 60,07 €. Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobkyni ani DPH, nakoľko jej právny zástupca súdu nepreukázal, že je jej platcom.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. septembra 2013

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Petra Bugárová